

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/8/2018
Identifikačné číslo spisu: 9511100082
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9511100082.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského na verejnom zasadnutí konanom 20. februára 2019 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného Ing. I. X. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 29. marca 2018, sp. zn. PK-2T/19/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej len „súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. marca 2018, sp. zn. PK-2T/19/2012, rozhodol podľa § 285 písm. a/ Tr. por. tak, že obžalovaného Ing. I. X. oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), sp. zn. VII/2 Gv 177/08-117, z 19. júna 2012 pre čiastkové skutky v bode 1, bode 2 a bode 3 obžaloby, obžalobou kvalifikované ako pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktoré mal spáchať tým, že

1. v presne nezistený deň koncom leta roku 2005, ako zamestnanec pôsobiaci v Q., a. s., Z., B. (ďalej len „Q. a.s.“), na pozícii account manager a relationship manager si vypýtal v priestoroch Q., a. s., na Z. v B. od M. P., zastupujúcej spoločnosť M. P. M., so sídlom P. V. J., L., finančnú hotovosť 1 500 000,- Sk (49 790,87 €) za to, že pre túto spoločnosť vybaví v Q., a. s., úver vo výške 15 000 000,- Sk (497 908,78 €), na ktorého poskytnutie nespĺňala podmienky, pričom po poskytnutí predmetného úveru prijal v presne nezistený deň mesiacov november - december 2005 v priestoroch Q., a. s., na Z. v B. od M. P. finančnú hotovosť vo výške 1 500 000,- Sk (49 790,87 €),

2. v presne nezistený deň koncom mesiaca august roku 2005, ako zamestnanec pôsobiaci v Q. a. s., na pozícii account manager a relationship manager, v priestoroch Q., a. s., na Z. v B. si vypýtal od P. Q., konateľa spoločnosti F., s. r. o., A., B., a Q., s. r. o., E., X., finančnú hotovosť 1 500 000,- Sk (49 790,87 €) za to, že pre tieto spoločnosti v Q., a. s., vybaví úver v celkovej výške 15 000 000,- Sk (497 908,78 €), na ktorého poskytnutie nespĺňali podmienky, pričom po poskytnutí predmetného úveru prijal dňa 25. septembra 2005 v priestoroch Q., a. s., na Z. v B. od P. Q. finančnú hotovosť vo výške 1 500 000,- Sk (49 790,87 €),

3. v presne nezistený deň mesiaca december roku 2005, ako zamestnanec pôsobiaci v Q., a. s., na pozícii account manager a relationship manager, v priestoroch Q., a. s., na Z. v B. si vypýtal od M. P., zastupujúcej spoločnosť M. P. M., so sídlom P. V. J., L., najskôr bližšie nešpecifikovanú finančnú hotovosť, ktorú neskôr upresnil na sumu 263 000,- Sk (8 730 €) za to, že pre túto spoločnosť v Q., a. s., vybaví zmenu účelu financovania poskytnutého úveru vo výške 3 000 000,- Sk (99 581,75 €) z celkovo poskytnutého úveru 15 000 000,- Sk (497 908,78 €) tejto spoločnosti, pričom po vybavení predmetnej zmeny prijal dňa 21. decembra 2005 na svojom účte vedenom v Q., a. s., od M. P. sumu vo výške 263 000,- Sk (8 730 €),

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného, v ktorom namietal, že súd v danom prípade nesprávnym spôsobom použil zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo).

Vo vzťahu k poukazovaným rozporom vo výpovedi svedka Q. na hlavnom pojednávaní dňa 21.04.2016, ktorý poprel, že by od neho obžalovaný žiadal úplatok, alebo dával nejaký úplatok, vo vzťahu k jeho skorším výpovediam z hlavného pojednávania dňa 13.12.2012, 24.01.2013 a 24.06.2013 uviedol, že svedok Q. opakovane a veľmi podrobne tak v prípravnom konaní, ako aj následne na hlavnom pojednávaní dňa 13. 12.2012, 24.01.2013 a 24.06.2013 vypovedal k okolnostiam, za ktorých od neho obžalovaný žiadal a prijal úplatok. K svedeckej výpovedi dňa 21.04.2016 prokurátor uviedol, že tento rozpor bol odstraňovaný medzi jeho výpoveďami na hlavnom pojednávaní a svedok zotrval na tom, že obžalovaný od neho nikdy nežiadal a ani neprijal úplatok. Vo vzťahu k vierohodnosti výpovede tohto svedka na hlavnom pojednávaní dňa 21.04.2016 poukázal najmä na znalecký posudok z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých. Ďalej poukázal na to, že súd v rozsudku z 30.06.2016 k výsluchu svedka Q. na hlavnom pojednávaní dňa 21.04.2016 uviedol, že zaznamenal absenciu spontánnej výpovede a taktiež zaregistroval, že aj keď svedkovi malo byť vyhrázané likvidáciou jeho detí, s týmto nátlakom sa nikomu nezdôveril, nikoho o tom neinformoval, u nikoho sa neuchádzal o pomoc. Stotožnil sa s názorom súdu, že svedok Q. vo výpovedi z 21.04.2016 poskytol nejasné, nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nelogické tvrdenia. Zdôraznil, že pokiaľ súd hodnotil vierohodnosť svedka, vzal do úvahy aj vyjadrenia znalca.

Prokurátor ďalej v odôvodnení odvolania uviedol, že nakoľko nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu, súd mal opätovne vyhodnotiť výpoveď svedka P. Q. na hlavnom pojednávaní dňa 21.04.2016 ako nevierohodnú. Vo vzťahu k rozporom vo výpovedi svedkyne M. P., ktoré sa týkajú momentu údajného odovzdania úplatku ako aj skutočnosti, že by obžalovaný požiadal pri osobnom stretnutí o províziu vo výške 10 % za sprostredkovanie úveru, uviedol, že vzhľadom na čas, ktorý uplynul od spáchania skutkov, pre ktoré je obžalovaný trestne stíhaný, sa javí, že svedkyňa si na niektoré okolnosti nepamätá. Poukázal zároveň na to, že sa nejedná o podstatné rozpory, ktoré by mali význam z hľadiska posudzovania vierohodnosti tejto svedkyne. Je toho názoru, že výpovede týchto svedkov nie sú jedinými dôkazmi svedčiacimi o to, že obžalovaný sa žalovanej trestnej činnosti dopustil. V tejto súvislosti poukázal na predchádzajúce odsudzujúce rozhodnutia súdu, sp. zn. PK-2T/19/2012, zo dňa 27.06.2013 a zo dňa 30.11.2016. Prokurátor poznamenal, že z výsluchov priamych svedkov, najmä P., J., X., Q., neboli zistené žiadne také okolnosti, z ktorých by bolo možné uvažovať o zaujatosti svedkov voči

obžalovanému. Zastáva názor, že na hlavnom pojednávaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť vierohodnosť výpovedí uvedených svedkov.

Z vyššie uvedeného, podľa názoru prokurátora vyplýva, že špecializovaný trestný súd postupoval po vykonanom dokazovaní pri vytváraní si vnútorného presvedčenia nesprávne, pretože v tomto prípade existujú, navzájom si odporujúce dôkazy, avšak vierohodnosť jednej skupiny dôkazov - výpoveď obžalovaného a svedka Q. dňa 21.04.2016 na hlavnom pojednávaní je logicky zdôvodniteľná skutkovými okolnosťami a znaleckým posudkom, pričom vierohodnosť druhej skupiny dôkazov - najmä výpovede svedkov Q. (okrem výpovede zo dňa 21.04.2016 na hlavnom pojednávaní), P., X. a listinných dôkazov, nie je žiadnym logickým a presvedčivým spôsobom narušená ani znížená. Výpovede týchto svedkov na seba v časovom slede logicky nadväzujú, dopĺňajú sa. Napriek tomu, že nedošlo k zmene skutkového a právneho stavu, súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, keď ho predtým za tej istej situácie dvakrát uznal za vinného. Neprávnym spôsobom preto tento súd aplikoval zásadu „in dubio pro reo“.

S poukazom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd SR zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/19/2012, zo dňa 29. 03. 2018, čo do výroku o vine a vec v súlade s § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný Ing. I. X. sa k podanému odvolaniu prokurátora písomne vyjadril podaním z 25. mája 2018, v ktorom uviedol, že po formálnej stránke odvolanie nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, keď z obsahu odvolania nevyplýva, aké chyby výrokov, prípadne nejasnosť, či neúplnosť skutkových zistení, resp. aké porušenie ustanovenia Trestného zákona podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. majú viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti uviedol, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov, keď po ustálení logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Obžalovaný zastáva názor, že Trestný poriadok pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Uviedol, že z hľadiska hodnotenia dôkazov je rozhodujúcim pravidlom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por. To, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa vôle jednej z procesných strán (v tomto prípade prokuratúry) ešte neznamená, že pri postupe súdu skutočne došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Tr. por. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že skutočnosť, ak sa odvolateľ nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených v rozsudku, pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutkového stavu veci v kontradiktórnom konaní a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory. Z obsahu odvolania podľa názoru obžalovaného nepochybne vyplýva, že prokurátor presne špecifikuje, aké vnútorné presvedčenie má súd podľa jeho predstavy nadobudnúť, takýto prístup však nie je v súlade so zákonom. Rovnako tak nie je obžalovanému zrejme, v čom prokurátor vzhliadol nesprávnosť aplikácie zásady in dubio pro reo, ktorú je súd povinný aplikovať v prípade, ak obžaloba už neprezentuje nové dôkazy a ani nemá návrhy na odstraňovanie rozporov. V zmysle základných zásad kontradiktórneho procesu a rovnosti strán nesmie byť súd pomocníkom obžaloby, ale nestranným arbitrom v spore medzi žalobcom a obhajobou, kde práve prokurátor je zaťažený povinnosťou uniesť dôkazné bremeno na takej úrovni, aby nevznikli pochybnosti o skutkovom stave. Podľa názoru obžalovaného, prokurátor vo svojom odvolaní opomína zrušujúce uznesenia odvolacieho súdu predovšetkým, sp. zn. 6To/I/2017, z 22.11.2017, ktorého právne závery boli pre súd záväzné, pričom prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena nenavrhol vykonanie žiadneho ďalšieho dôkazu, ani opakovanie dôkazov a ani odstraňovanie rozporov vo výpovediach svedkov. Nie je v súlade so zákonom nevyvinúť žiadnu procesnú aktivitu a žiadať od odvolacieho súdu zrušenie rozsudku a vrátenie veci na nové prejednanie, v podstate len za tým

účelom, aby súd (na tom istom skutkovom základe, bez ďalších dôkazov, či skutočností, ktoré by pri predchádzajúcom rozhodnutí nevzal do úvahy) zmenil svoje vnútorné presvedčenie a uveril tomu, čo predtým po zrelej úvahe spochybnil.

Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora z 29.03.2018, písomne odôvodnené dňa 17.05.2018, proti rozsudku špecializovaného trestného súdu zo dňa 29.03.2018, sp. zn. PK-2T/19/2012, ako nedôvodné podľa § 319 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým prokurátor podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že v danej veci odvolací súd viackrát rozhodoval, naposledy uznesením, sp. zn. 6 To 1/2017, z 22. novembra 2017, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 30. novembra 2016, sp. zn. PK-2T/19/2012, a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V rozhodnutí najvyšší súd poukázal na dôkaznú situáciu, závažné rozpory medzi skutkovými zisteniami súdu uvedenými vo výroku jeho rozhodnutia a jeho hodnotiacimi závermi uvedenými v odôvodnení ako aj absenciu ďalších dôkazov, z ktorých by bolo možné bez pochybností uznať obžalovaného za vinného z trestného činu, ktorý mu bol kladený za vinu.

Najvyšší súd zároveň pripomenul, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak.

V tejto súvislosti považuje za potrebné opätovne uviesť, že nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obžalovanému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo.

Na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. dospel súd k správne záveru o tom, že vykonanými dôkazmi nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora spáchal práve obžalovaný Ing. I. X.. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky výsledky vykonaného dokazovania odôvodňujú postup podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. V danej trestnej veci sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, naopak, pre oslobodenie spod obžaloby stačí len pochybnosť o tom, či sa skutok stal v zmysle zásady in dubio pro reo.

Podstata žalovanej trestnej činnosti spočíva v tom, že obžalovaný si z pozície zamestnanca Q., a.s., vyžiadaval úplatok za poskytnutie úverových prostriedkov fyzickej osobe - podnikateľke M. P., podnikajúcej pod obchodným menom M. P. M. a obchodným spoločnostiam F., s.r.o., a Q., s.r.o.,

zastúpených konateľom P. Q. na základe zmlúv o úvere bez splnenia podmienok na poskytnutie úverov, pričom je nevyhnutné uviesť, že z účasti na falšovaní účtovných a finančných dokladov bol usvedčovaný výlučne priamymi svedkami M. P. a P. Q..

V prejednávacom prípade boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní Špecializovaným trestným súdom v Pezinku vykonané dôkazy, ktoré si vzhľadom na pretrvávajúce rozpory navzájom odporovali, a to na jednej strane výpovede svedka P. Q. z prípravného konania z 14.4.2009 a 6.5.2009, ktorý obžalovaného usvedčoval zo spáchania skutkov. Na druhej strane svedok P. Q. na hlavnom pojednávaní z 21.4.2016 spáchanie skutkov v celom rozsahu popieral. Uviedol, že obžalovanému neposkytol úplatok, o úplatku sa s obžalovaným nerozprával a pokiaľ predtým tvrdil opak, konal pod nátlakom zo strany neznámych osôb a v obave o svoju rodinu. Napriek tomu, že súd vyhodnotil výpoveď svedka P. Q. na hlavnom pojednávaní konanom 21.4.2016 ako nejasnú, nezrozumiteľnú, nepresvedčivú a ktorá absentovala zrozumiteľný a detailný popis prežitých udalostí, tak nepostupoval v zmysle § 264 Trestného poriadku a neodstránil uvedené rozpory vo výpovedi svedka. Vzhľadom na skutočnosť, že hlavné pojednávanie vykonané v čase po vydaní posledného rozhodnutia najvyššieho súdu neprinieslo zmenu dôkaznej situácie, ani zmenu v otázke skutkových zistení, pravdivosť skutkových tvrdení svedka P. Q. zostáva naďalej výrazne znížená. Zároveň pretrvávajú rozpory aj vo výpovedi ďalšej priamej svedkyne M. P. a žiadne iné usvedčujúce dôkazy v konaní produkované neboli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že na preukázanie viny obžalovaného Ing. I. X., súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dôkazy, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. V danom prípade bolo povinnosťou súdu pri hodnotení vierohodnosti svedkov P. Q. a M. P. prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedkov, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedali k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedkovia vypovedali, či výpoveď svedkov je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní a či ich výpoveď je konzistentná a jednoznačne vypovedá o podstatných okolnostiach skutkov.

Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Z vykonaného dokazovania v danom prípade vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom bola výpoveď svedkov P. Q. a M. P.. Tento dôkaz však odvolací súd považuje za nedostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Výpoveď svedkov vzhľadom na absenciu nepochybných vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie a existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo.

V súvislosti s „dôkaznou núdzou“, aká sa vyskytla aj v posudzovanom prípade, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného.

V uvedenom smere je nutné stotožniť sa s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, tým skôr, keď vierohodnosť svedkov P. Q. a M. P. je spochybnená z dôvodu pretrvávajúcich rozporov a pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, musí súd obžalovaného oslobodiť podľa § 285 písm. a) Tr. por. Najvyšší súd zdôrazňuje, že ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, a preto odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.